

В ГОЛЕМИЯ ГРАД

От малката дърводелска работилница не се дочуваше шум. Милко беше сам. Другите работници отидоха да обядват по домовете си.

Русокосото момче, облечено в износени, но чистички дрехи, взе от полицата кърпичка с хляб и малко сирене. Приготи си да обядва.

Отвън се дочуха весели гласове.

Милко се подигна на пръсти, изтри налепената мъгла от стъклото и се загледа през прозореца. По улицата минаваха весели деца. Те се връщаха от училище.

Малкият работник ги проследи с жаден поглед. Мъка се изписа по лицето му. Той си спомни за село, после идването в големия град. Пред очите му, тогава за пръв път се из-

пречваха широки улици покрити с камъни, високи и хубави къщи.

Погледът му се спираше по хубавите и богато наредени витрини. Пристъпваше плахо всред много добре облечени люде. Страхуваше се от трясъка на самоходните коли. Сърцето му трепереше като подплашена птичка.

Тихото село беше останало далеч в синината до полите на снежната планина. Тук нямаше лазурния простор. В зори не се дочуваха звънците на стадата. Само над улицата, отрязано от високите къщи, надничаше опущеното небе. Вечер, като едри звезди, над големите улици на града, светваха хиляди електрически светила...

Децата отминаха. В работилницата стана пак тихо. Милко забрави обема, забрави глада. Безшумно, той сне от полицата лист хартия, сложи я на малката маса до прозореца и започна да пише:

„Мила како,

Сега съм малко свободен и реших да ти пиша. Много